

Богданівська
публічно – шкільна бібліотека

*Терниста стежка
однієї долі
(спогад про ветерана)*

Терниста стежка однієї долі

Черняк Іван Денисович народився 7 липня 1910 року в сім'ї селян-хліборобів Дениса та Зіни. Батько його був корінним богданівчанином. Мати Зіна родом з села Плоска Славутського району Хмельницької області теж із родини хліборобів. Дитинство Івана пройшло в селі Плоска, у батьків матері. У школу не ходив. У віці 15 років повернувся у Богданівку. Тут навчався столярної справи у Черемухи Федора, а потім у Сухого Прокопа. Жили бідно, тому служив наймитом у Вознюка Максима. У Дениса та Зіни всього було шестеро синів і одна дочка.

Одружився Іван у 1939 році із жителькою села Черниця Ярмолук Лідією Іванівною. Перший рік жили в Богданівці. Там була батькова сім'я і сім'я брата Петра, який одружився із Саветою. Через рік Іван з дружиною переїхали в Черницю. Там 13 грудня 1940 року народилася дочка Галя. У Черниці жили до початку війни.

Іван Денисович перший раз пішов до війська у 1942 році. Завезли в

Чубаксари, де проходив військову підготовку. Сумував за сім'єю та рідним краєм. Втік з Чубаксар і добирався додому пішки майже півроку. Вдома жив у Черниці. Другий раз забрали на війну на початку 1943 року.

Знову Чубаксари, тепер ще й штрафбатальйон. Там разом з ним був односелець Сухий Ананій Прокопович. Іван

Денисович проходив військову підготовку і працював столяром.

Після проходження бойової підготовки був відправлений на Третій Білоруський фронт, де захищав Батьківщину з 5 липня по 23 серпня 1943 року, їх кинули на передову Орловсько-

Курської дуги. Керував фронтом Іван Даниловича Черняхівський. Там на передовій Івана Денисовича поранили, потратив до госпіталю у Орловськ, де проходив лікування.

Після госпіталю 1944 року повернувся інвалідом додому в Черницю. Там зустрів Перемогу. Війна забрала життя брата Степана.

Проживав разом з батьками, братами та сестрами жінки і старався, щоб збудувати нову хату для своєї сім'ї. Працював, як міг, столярюванням заробляв на хліб. На початку 1946 року почав заготовляти матеріали для будівництва хати в с. Богданівка на

батьківському полі. 18 травня 1946 року народився син

Микола. Жити

було важко.

До колгоспу інвалідом роки працював допомагав

не йшов, бо був війни. У молоді по селах, людям будувати двері. Удома

хати. Робив столярку, вікна, допомагав вести домашнє господарство. Збудував хату дочці Галі у Черниці, допоміг сину Миколі місці старої хати. Ще встиг новобудову старшому онуку

побудувати обійстя на допомогти звести Василю.

Помер 16 жовтня 2003 року.

У Івана Денисовича залишились онуки і

правнуки.

Дочка Галя у 1976 році виїхала з чоловіком, донькою та сином у Білорусію, де народився ще один син. Померла 10 лютого 2012 року. Її діти та онуки і надалі проживають у

Білорусі. У сина Івана (на фото перший праворуч) є Марійка, Сергій та Олександр, у дочки Нелі (на фото ліворуч) – Тетяна та Андрій, у сина Володимира - Ганна.

Син Микола (на фото перший справа) працював у Богданівці завфермою, завгоспом, парторгом та комірником, одружився, мав двох синів і доньку, помер 29 грудня 1999 року. Онук Василь має дружину, доньку Тетяну, сина Володимира та онучку Ангелінку, живе у Богданівці. У цьому ж селі проживає онук Валентин з матір'ю, дружиною та трьома синами: Миколою, Святославом, Станіславом . Онучка Людмила мешкає у Новограді-Волинську разом з чоловіком та донькою Богданою. Попри відстань, діти та онуки спілкуються між собою, підтримують дружні стосунки.

Записано

від невістки

Черняк Марії Антонівни,

1946 року народження